

[H. C. Toft.]

Vi vender os også mod kravet om bopælspligt. Det er ikke nødvendigt for at bevare dansk jord på danske hænder; det kan sikres gennem anden lovgivning. Gennemføres kravet, vil det være til ubodelig skade for de mange ejendomsbesiddere, der i dag ikke kan finde købere blandt landmænd til ejendommene. De må jo til sidst simpelt hen løbe fra dem, når de ikke kan få til livets udkomme dér og de ikke kan sælge til en køber, der kan opfylde bopælsforpligtelsen.

Regeringen har ved fremsættelsen af lovforslaget også meddelt, at det var af nationale grunde, forslaget blev fremsat, men hvordan ville det gå med bopælspligten i Sønderjylland? Dér vil følgen blive, at tyske statsborgere, der tidligere har boet f. eks. i Flensborg, nu, hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet, kan erhverve landbrugsejendomme i den sydlige del af vort land og tage ophold og etablere bopæl på disse ejendomme og bevare deres arbejde syd for grænsen. Ved denne lovgivning hindrer man ikke, navnlig ikke i Sønderjylland, udlændinge i at erhverve landbrugsejendomme, hvor de kan tage ophold og bosætte sig, og på den måde opnår man ikke at udelukke tyske statsborgere fra adgangen til i stort omfang at erhverve landbrugsejendomme i Danmark.

Jeg må til sidst vende mig imod bestemmelsen i lovforslagets § 3, hvorefter man skal have tilladelse af den højtærede landbrugsminister, hvis man vil erhverve jord til andet formål end landbrugsanvendelse. Den højtærede landbrugsminister vil måske sige til mig, at en sådan tilladelse vil mån få, men der står i lovforslaget, at hvis — og det er det, det drejer sig om — hvis landbrugsministeren ikke mener, at det er nødvendigt for den pågældende virksomhed at erhverve et sådant areal, hvis f. eks. et teglværk mener, at det er nødvendigt for at sikre sig jord frem i tiden at købe væsentlige arealer for at sikre sig ler, så kan landbrugsministeren, hvis han skønner, det er for stort et areal, afvise og sige, at en sådan tilladelse kan man ikke få. Jeg mener, det er forkert med en så rigoristisk bestemmelse over for virksomheder, som det netop er væsentligst for os ude i landdistrikterne at få placeret dér, virksomheder, som kan

benytte de mange boliger, der bliver fri i den kommende tid, når de ikke længere kan udnyttes som landbrugsejendomme. Det er vigtigt for befolkningen ude omkring i landet, at der skabes store muligheder for en erhvervsmæssig udvikling, en industriel udvikling, og så kan det ikke være rimeligt, at man skal søge landbrugsministerens tilladelse dertil, og at det er landbrugsministeren alene, der skal skønne over, om en sådan tilladelse skal gives eller ej.

Jeg har med disse bemærkninger angående de to lovforslag givet udtryk for vore synspunkter om dem, men jeg vil gerne, inden jeg forlader talerstolen, gentage min opfordring til statsministeren om at tage de 10 fremsatte lovforslag tilbage. I stedet anbefaler jeg den højtærede statsminister, at han henviser den højtærede justitsminister til at fremsætte forslag om ændringer i loven om erhvervelse af fast ejendom, udvider den med en regel om, at man for at kunne erhverve fast ejendom i Danmark skal have haft ophold her de sidste to år inden erhvervelsen, og at man, hvis man ikke har haft det, skal søge justitsministeren om tilladelse dertil.

Niels Ravn: Jeg skal på mit partis vegne fremsætte nogle bemærkninger om forslag til lov om kommuners forkøbsret til fast ejendom samt støtte til kommuners jordkøb og om forslag til lov om ændringer i lov om oprettelse og supplerung af mindre landbrug m. m. — statshusmandsloven.

Disse lovforslag tilsigter efter nærmere angivne retningslinjer at tillægge kommunerne henholdsvis staten principiel forkøbsret til alle faste ejendomme her i landet. Motiveringen er forskellig for de to lovforslags vedkommende, mens indholdet om forkøbsrettens udøvelse derimod er helt identisk.

For kommunernes vedkommende er formålet at fremskaffe jord til bebyggelsesformål, hvilket vi også fra konservativ side for så vidt kan bifalde, men vi har den opfattelse, at det vil være muligt for kommunerne at fremskaffe de fornødne arealer i det fri marked uden tvangsafståelser.

Med hensyn til den udvidede forkøbsret for statens vedkommende angives formålet at være nationalpolitiske hensyn i relation til vor eventuelle indtræden i fællesmarke-